

Přišli farizeové a začali se s ním přit; žádali na něm znamení z nebe a tak ho pokoušeli. V duchu si povzdechl a řekl: „Proč toto pokolení žádá znamení? Amen, pravím vám, tomuhle pokolení nebude dáno žádné znamení.“

Odešel od nich, vstoupil opět na loď a odjel na druhý břeh. Zapomněli si vzít s sebou chleby; na lodi měli jen jeden chléb.

Domlouval jim: „Hledte se varovat kvasu farizeů a kvasu Herodova!“ I začali mezi sebou rozmlouvat, že nemají chleba. Když to Ježíš zpozoroval, řekl jim: „Proč mluvíte o tom, že nemáte chleba? Ještě nerozumíte a nechápete? Je vaše mysl zatvrzelá?

Oči máte, a nevidíte, **uši** máte, a neslyšíte! Nepamatujete se, když jsem lámal těch pět chlebů pěti tisícům, kolik plných košů nalámaných chlebů jste sebrali?“ Řekli mu: „Dvanáct.“

„A když sedm chlebů čtyřem tisícům, kolik plných košů nalámaných chlebů jste sebrali?“

Odpověděli mu: „Sedm.“

Řekl jim: „Ještě nechápete?“

Nebojte se!

Strach je tajemstvím mnoha špatných rozhodnutí. Prostě se bojíme, tak se vzdáme. Nebo se rozčílíme a křičíme, ač to není vůbec třeba. Strach vede k použití zbraně, ta dodává jistotu. Strach podemílá osobnosti už pod dětství. Děti se bojí, proto špatně spí, bojí se a mají poruchy příjmu potravy. Válka a strach o existenci je velkým hříchem útočníků.

Strach je opakem víry. Víru není možné šířit strachem. Strach nesmí církev používat, protože Boha není třeba se bát. Bázeň je obsahem důvěry, to je něco naprosto jiného.

Čas s trávený s dětmi je plný obav a strachů. Kdy už tam budeme, kde budeme, jak to tam bude vypadat. To není jen zvědavost, to je strach z toho, že to všechno bude jinak, než běžně. Jinak, než jsme si vysnili. Děti se bojí jíst to, co neznají, bojí se, že toho snědli moc, mají strach, že jim tu jejich porci sní ti druzí. A na táboře a v kolektivu máme strach o sebe, o důstojné místo pro naši osobnost. Právě proto se na takových místech navazují nová a pevná přátelství a říkáme si o prázdninách důležité věci, které budou na celý život. Vnučka se mne zeptala: „Dedecu, ty toho Pána Boha nejak znás? Ty si u nej nekdy byl?“ Jsem si vědom, že se taková důvěra nebude opakovat.

Začtu se dnes do Markova evangelia. Jsou v něm čtyři zprávy o cestě přes moře. **První** je v 4:35-41 Učedníci jsou na lodi uprostřed vln. Ježíš spí na zádi. Budí jej s výčitkou, že se nestará o jejich přežití! Odpovídá uklidněním moře a dovětkem k učedníkům: „Proč se tak bojíte?“ řekl jim pak (Ježíš). „Ještě pořád nemáte víru?“ (4:70)

Podruhé jsou na vlnách v 6:45-52. To je po nasycení pěti tisíců. Vždy, když Ježíš nakrmí lidi, mizí. Nechce být továrnou na chleba. Učedníci jsou na moři sami a mají co dělat s vesly a plachtou. On jde za nimi po moři. Tím je ovšem vyděsil ještě navíc k tomu, že měli strach ze žvlů. Obluda! On nastoupil do lodičky na vlnách, vstoupil do jejich vzdutého života a vše se uklidnilo. Dovětek? „Vzchopte se, to jsem já! Nebojte se.“ (6:50) V Markovi není zmínka o Petrovi a jeho touze taky chodit. A pak tone a Ježíš jej pozvedá. Text má zvláštní dovětek „Vstoupil k nim na loď a vítr se utišil. I byli celí ohromení úžasem. Nepochopili totiž, jak to bylo s chleby, neboť jejich mysl nebyla vnímavá.“ (51-52). Proč je tu ta odbočka ke chlebu?

Třetí námořní příběh je po nasycení čtyřech tisíců. Je bez obsahu, jen víme, že cesta směřovala do dalmanutských končin, kde byla zřejmě Magdala. Jihozápadním směrem přes jezero.

A **čtvrtá** cesta přes moře je se spěšným odjezdem z Magdaly (asi směrem do Betsaidy) poté, co se farizeové navezli do Ježíše nesmyslnou hádkou (8:11-21). Učedníci zapomněli naložit proviant. Mají jen jeden chleba a živí se strachem, jak to všechno dopadne. Ježíš má řeč o chlebu či kvasu farizeů a Herodově.

Ježíš učedníky varuje. Jestli z něčeho mít obavu, tak z motivů a nálad, které drží farizeové. Říká se: „Koho chleba jíš, toho píseň zpívej!“ Ti farizeové jsou stále s něčím nespokojeni a neví s čím, chtějí znamení a chleba či kvas - hebrejsky chamec - nakvasí celou společnost. Nedělají dobrou službu, když rozdělávají lidské společenství.

A pak se mají učedníci varovat kvasu Herodova (Antipa). To je ten, který sebral svému bratrovi ženu. Ovšemže byla také jeho neteří. A aby toho nebylo dost, tak se zamiloval do své praneteře (6:17). Jan Křtitel byl proti, tak se s ním udělal krátký proces. Zavřít a pak i popravit. Kvas Herodův? To je požitkářství, to je bezohledný zájem o sebe sama. To je toho mít všeho dost

(máme se jako nikdy), ale bojíme se, abychom neměli málo. Nemůžeme nést za nikoho odpovědnost - nejen za cizího, ale ani svěřeného - jde přeci jen o nás! Byl to Herodes Antipa, který se nadál zázraků od zatčeného Ježíše. Ten mu nevěnoval ani slovo. A tyhle strachy měly vliv na lidi, na společnost - oni se podle toho řídili, točili se podle toho. Je to kvas, který prokvasí celou díž těsta.

Tím chamecem, tím chlebem, který měli s sebou na lodi - tím byl sám Ježíš. O něj jde!